

Lillebjørns og Oslo Nyes postkort er blitt en sammenhengende serie musikalske og litterære høydepunkter.

En bydikter tar scenen

Musikkteater

Postkort fra Lillebjørn
Tekst og musikk:
Lillebjørn Nilsen
Regi: Ivar Tindberg

Oslo Nye, Hovedscenen
 Spilles til 25. mai
 Melodi, poesi, nostalgi og humor.

35 viser i Lillebjørn Nilsens store produksjon er utvalgt med stø hånd av Catrine Telle og Ivar Tindberg, og formet som en herlig hyllest til Oslo og andre verdensbyer.

Postkortene sendes fra Hamburg og København, Istanbul og Paris, Amsterdam og New York, men det er Oslo bydikteren Lillebjørn øser sin kjærlighet over. Det gjør han med varme hverdagsobservasjoner, med det blikket som får gråstein til å glitre i takt med den gamle Freia-reklamen, og det skjer på byens eget teater.

Der er tekstene kløktig løftet frem, allemannseiet vi trodde vi kunne og kjente, men som hver og en avslører særegent innhold og poetisk dybde. Teksternes va-

riasjon, blikket for detaljer og skjønnheten i det enkle og alminnelige Lillebjørn skildrer, får en ny omdreining.

Om det er en svarttrost, pubertal eller aldrende kjønnsdrift, fisketur i regnvær eller frokost med venner – alt får ny betydning gjennom scenefremstillingen. Det viser, i tillegg til visedikterens mesterkap, også teaterets iboende kulturbærende kraft, og tomheten i politikervada om innsparinger. Hva ville vært «spart» om en slik prektig forestilling ikke kom på scenen? Hvordan kunne det brukes bedre?

Ensembleseier

Om melodiene etter et par timer kan virke noe like, skaper Atle Halstensens arrangementer all tenkelig variasjon med nasjonale og internasjonale referanser, og med et så velsyngende og velspillende ensemble – de trakterer også en lang rekke instrumenter – har han kunnet boltre seg i musikkformer, fra smertefullt vakre a cappella-korpartier til bluegrass, garasje-rock, blues og bunadnorsk folk, ispedd litt Beethoven.

Forestillingen *Postkort fra Lillebjørn* er en perlerad av musikk og litterære høydepunkter, mener vår anmelder. FOTO: OSLO NYE TEATER

Her er ingen egentlig handling, men hver sang og tekst bærer sitt eget lille drama, sitt eget savn eller sin egen latter – som «Danse,

ikke gråte nå», «Stilleste gutt på sovesal 1» og «Så nære vi var». Det hele glir uanstrengt over scenen, føyd sammen i stort tempo med

tilsvarende sjarm av regissøren Ivar Tindberg, som også har ansvar for den effektive scenografien (se 70-tallstapetet!) sammen med Stian Hole.

Hver centimeter av scenerommet, lys- og lydmuligheter utnyttes maksimalt, og ensemblet yter like maksimalt ut av sine respektive oppgaver.

Følsomt og burlesk

Det er vanskelig å fremheve noen fremfor andre i et tett ensemble på 16 personer, men trekkspilleren Espen Leite Skarpengland får en ekstra stjerne i boken for elegant og virtuost spill, og Marius Graff for orkesterledelse og behandling av diverse strengeinstrumenter og perkusjon. Hver og én burde vært nevnt, her blir det Ola G. Furuseth for følsom tekstbehandling, Helle Haugen for burlesk humor, Unni Wilhelmsen for sart vokal, og Sivert Sivertsen for sin 14-åring – Lillebjørn selv den sommeren han fant en gammel gitar på loftet og eventyret begynte. På Oslo Nye fortsetter det.

Mona Levin